

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-06-000 662
Бања Лука, 12.9.2008. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Петра Бајића као предсједника вијећа, Драгослава Лукића и Биљане Томић као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца В. Д. из И. С. – М. п. против туженог МДП Е. – ЗДП Т. (сада: АД за производњу... Т.) из И. С. кога заступа директор и законски заступник М. М. дипл. маш. инж., а њега заступа пуномоћница С. Ч. адвокат из И. С. ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији туженог против рјешења Окружног суда у Источном Сарајеву број 014-0-Гж-06-000 258 од 10.5.2006. године и против пресуде Основног суда у Сокоцу - Одјељења у Источном Сарајеву број Рс-140/05 од 1.12.2005. године, на сједници одржаној 12.9.2008. године донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Ревизија туженог против рјешења Окружног суда у Источном Сарајеву број 014-0-Гж-06-000 258 од 10.5.2006. године се одбија.

Ревизија туженог против пресуде Основног суда у Сокоцу – Одјељење у Источном Сарајеву број Рс-140/05 од 1.12.2005. године се одбацује.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Сокоцу – Одјељења Источно Сарајево број Рс-140/05 од 1.12.2005. године обавезано је тужено МДП Е. – ЗДП Т. (сада: АД за производњу...Т.) из И. С. да исплати тужиоцу В. Д. износе и то 720,00 КМ с каматом од 27.8.2001. године па до исплате на име неисплаћених пет плата у 1998. години, 1.671,90 КМ с каматом од 27.8.2001. године па до исплате на име неисплаћених плата и разлике неиплаћених плата у 1999. години, 672,00 КМ с каматом од 27.8.2001. године до исплате на име четири неисплаћене плате у 2000. години, 52,54 КМ с каматом од 21.6.1999. године до исплате на име неисплаћених путних налога, 720,00 КМ с каматом од 6.4.2000. године до исплате на име отпремнине због одласка у пензију, 9.273,20 КМ с каматом од 27.1.2001. године до исплате на име накнаде штете због неостварене пензије од 6.4.2000. године до 1.8.2003. године и 3.690,53 КМ с каматом од 29.6.2004. године до исплате на име штете коју тужилац трпи због неисплаћене пензије за период од 1.8.2003. године до 29.6.2004. године. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 750,00 КМ у року од 15 дана под пријетњом извршења.

Првостепеним рјешењем Основног суда у Сокоцу Одјељење у Источном Сарајеву број Рс-140/05 од 2.2.2006. године одбијен је приједлог туженог за

повраћај у пређашње стање због пропуштања рока за улагање жалбе против пресуде број Рс-140/05 од 1.12.2003. године; жалба туженог против ове пресуде, одбачена је као неблаговремена.

Другостепеним рјешењем Окружног суда у Источном Сарајеву број 014-0-Гж-06-000 258 од 10.5.2006. године жалба туженог је одбијена и потврђено првостепено рјешење.

Тужени је изјавио ревизију против другостепеног рјешења због повреде одредаба парничног поступка из члана 209. у вези са чланом 236. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03, 85/03, 74/05 и 63/07, у даљем тексту: ЗПП) и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да овај суд укине оба нижестепена рјешења, „дозволи повраћај у пријашње стање и усвоји жалбу изјављену на пресуду број: Рс-140/05 од 01.12.2005. године, исту преиначи и одбије тужбени захтјев у дијелу изреке под алинејом 6. и 7. или укине у овом дијелу и предмет врати на поновно суђење и одлуку“ (алинеје 6. и 7. се односе на износе од 9.273,20 КМ, односно 3.690,53 КМ по основу накнаде штете због неостварене пензије од 6.4.2000. године до 1.8.2003. године и неисплаћене пензије од 1.8.2003. године до 29.6.2004. године с каматама). Истом ревизијом туженог побија се и првостепена пресуда број Рс-140/05 од 1.12.2005. године.

Тужилац је у одговору на ревизију предложио да се ревизија туженог одбије. Поред осталог навео је да „није дозвољено давати ревизију на пресуду првостепеног суда“.

Првостепени суд је утврдио да је пуномоћница законског заступника туженог била дужна да прими првостепену пресуду 1.12.2005. године у згради суда, од када јој је и текао рок за жалбу у трајању од 15 дана. По пресуду је међутим дошла 6. децембра 2005. године, кад ју је и примила, а жалбу против пресуде изјавила је 22. децембра 2005. године, дакле по истеку законског рока. Пошто је оцијенио да пуномоћница законског заступника туженог није на ваљан начин оправдала пропуштање рока, суд је одбио приједлог туженог за повраћај у пређашње стање, а жалбу против првостепене пресуде одбацио је као неблаговремену (члан 331. у вези са чланом 328. и чланом 213. ст. 1. и 2. ЗПП). Пуномоћница законског заступника туженог је, наиме, пропуштање рока настојала да оправда својим здравственим стањем, па је на рочишту, заказаном поводом приједлога за повраћај у пређашње стање доставила налаз ординације.... Др. М. из С. од 8.12.2005. године. Увидом у налаз суд је установио само то да пуномоћница законског заступника туженог „има болове у жличици“ (желуцу) и да јој је прописана терапија таблетама, што је оцијенио као недовољан доказ за оправдање пропуштања рока.

Пуномоћница законског заступника туженог је уз жалбу против првостепеног рјешења доставила копију извјештаја Д. З. из С. С., амбуланте... од 2. фебруара 2006. године према којем је била привремено неспособна за рад од 6. до 16. децембра 2005. године.

Другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правно схватање првостепеног суда, те је закључио да се „дознака.... издата од Д. З. из С. С. од

02.02.2006. године, дакле последије одржаног рочишта по приједлогу за повраћај у пређашње стање“ не може прихватити као ваљан доказ да је пуномоћница законског заступника туженог све вријеме од дана подизања пресуде па до истека рока за жалбу била потпуно неспособна за рад, односно да је „очигледно да... дознака није ни постојала у вријеме расправљања приједлога за повраћај у пређашње стање, јер иста није презентирана на тој расправи, него је накнадно издата, а све у функцији правдања пропуштања рока за изјављивање жалбе“.

Одлучено је као у изреци из ових разлога.

Схватања нижестепених судова у погледу неоснованости приједлога за повраћај у пређашње стање и неблаговремености жалбе туженог су правилна.

Чланом 236. ЗПП прописано је да ће се у поступку по жалби против рјешења сходно примјењивати одредбе које важе за жалбу против пресуде, осим одредбе о одржавању расправе пред другостепеним судом. Према члану 207. ст. 1. истог закона у жалби се не могу износити нове чињенице и предлагати нови докази, осим ако жалилац пружи доказе да их без своје кривице није могао изнијети односно предложити до закључења главне расправе.

Пуномоћница законског заступника туженог није пружила доказ да извјештај Д. З. из С. С. од 2.2.2006. године („дознаку“) о привременој спријечености за рад није могла доставити до одржавања рочишта на коме се је расправљало о приједлогу за повраћај у пређашње стање пред првостепеним судом 2.2.2006. године, тим прије што се је извјештај односио на период од 6. до 16. децембра 2005. године. Због тога га другостепени суд основано није могао узети у разматрање приликом одлучивања о жалби туженог против првостепеног рјешења, у смислу напријед поменутих законских одредаба.

Пуномоћница законског заступника туженог је тражила одлагање рочишта од 2.2.2006. године, не за 30 минута како тврди у ревизији, него за један дан да би доставила лeкарске налазе, наводећи како је сматрала „да је интернистички налаз познате ординације сарајевске довољан за данашње рочиште“. Њој је међутим, морало бити јасно, да тај налаз у коме се само наводи обољење и прописује терапија узимањем лијекова, није довољан доказ за оправдање пропуштања рока за улагање жалбе против првостепене пресуде. На њој је лежао терет доказивања да је пропуштање било оправдано. Она, међутим, то није доказала.

Другостепено рјешење, по оцјени овог суда, нема недостатака на које указује ревиденткиња, односно на које овај суд пази по службеној дужности. Сходно томе, ревизија туженог против тог рјешења одбијена је као неоснована (члан 254. ст. 1. и 4. у вези са чланом 248. и 241. 33).

Ревизија се може изјавити само против правноснажне пресуде донесене у другом степену и против рјешења другостепеног суда који је поступак правноснажно завршен (члан 237. ст. 1. и члан 254. ст. 1. ЗПП) а не и против првостепене пресуде. Из тих разлога, а на основу члана 247. истог закона, одбачена је ревизија туженог против првостепене пресуде број Рс-140/05 од 1.12.2005. године.

Овај суд нема законска овлашћења да укине клаузулу правноснажности првостепене пресуде, нити да прекине започети извршни поступак, што се, поред осталог, тражи у ревизији туженог. Из тих разлога није се могло удовољити ни овим захтјевима ревидента.

Предсједник вијећа
Петар Бајић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић